

solide overskud på de offentlige finanser og solide overskud på betalingsbalancen på en og samme tid.

Det var det, Venstre og De Konservative overtog. Det synes jeg ikke at der er nogen som helst grund til at de nuværende regeringspartier og deres ordførere underkender. Jeg synes i virkeligheden, at vi har en fælles interesse i at gøre det meget klart og synligt for borgerne i Danmark, at Danmark faktisk er i stand til at løse en lang række opgaver, som vi ellers har troet ikke var muligt.

Det er meget vigtigt, at man har den tiltro til, at det kan lade sig gøre, også nu, hvor vi har været så heldige, at statsministeren har været i Kina i februar i år og pludselig har opdaget, at der er noget, der hedder globaliseringen, som berører Danmark. Det synes jeg er en mægtig god ting. Det kunne jo være, at statsministeren skulle rejse mere ud i verden og lade sig inspirere af, hvad der faktisk sker i virkeligheden, for de udfordringer, som de står over for i andre lande, står Danmark også over for.

Derfor er der nogen modstrid imellem det, der reelt sker i det danske samfund på grund af den politik, der føres af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, og så de løsninger og de udfordringer, vi skal løfte sammen. Her er det altså et dårligt udgangspunkt, hvis man skaber en skræk for forandringer i det danske samfund. Det er en meget, meget stor hæmsko for at løfte de opgaver, hvis vi skaber en forestilling om, at vi kan lukke os om os selv, og at vi kan løse opgaverne isoleret fra resten af verden. Det kan vi ikke.

Derfor er det selvfølgelig dybt, dybt bekymrende, at det åbenbart har været nødvendigt for Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, som jo sidder på det herskende flertal, at udvikle en lovgivning på en række områder og en forvaltning af de samme områder, som i dag kritiseres skarpt af internationale organisationer, senest af FN-komiteen i Genève. Her taler jeg om vores regler for familiesammenføring og nogle af udlændingepolitikens regler.

Det er lige så alvorligt, at retssikkerheden er en by i Langtbortistan, at Folketinget ikke har mulighed for at få indseende i, hvordan lovene bliver forvaltet, og hvordan de virker i virkelighedens verden, men må slå sig til tåls med, at Integrationsministeriet overvåger Integrationsministeriet.

Jeg skal ikke komme ind på alle de ting, hvor jeg mener at regeringen har prioriteret forkert, men fremhæve, at jeg håber, at vi i fællesskab, og at vi med brede forlig i fremtiden – det vil jo blive tilfældet, når vi får et regeringsskifte – igen vil få det samarbejdende folkestyre til at arbejde på de reelle og indholdsmæssige områder. Jeg tænker bl.a. på, hvordan vi løfter den opgave, som vi har kunnet løfte i 100 år, og skaber en fornemmelse af sikkerhed for, at det kan vi fortsat.

Det kræver, at vi fokuserer på uddannelse, fordi det er nøglen til fremtiden. Og det betyder, at folkeskolen skal løfte en langt bredere opgave end den, der er sat på dagsordenen i disse dage. Vi har brug for at kunne udvikle det kreative Danmark. Det er det, vi skal leve af. Det er faktisk det, vi har levet af i mere end 100 år. Vi skal være et åbent samfund, der lukker sig op mod omverdenen.

Vi skal tage konsekvensen af globaliseringen. Vi skal sende vores unge ud og blive uddannede internationalt. Det hører jeg også at regeringen gerne vil. Det støtter vi. Vi skal finde måden at gøre det på. Men så må man også give de unge den sikkerhed, at når de alligevel forelsker sig, når de bor derude i den store verden, og gifter sig, skal de også som statsborgere kunne bo med deres familier i Danmark. Ellers er der ingen sammenhæng i tingene, ellers skaber vi en frygt for, at vi ikke kan håndtere det internationale, den globalisering, som er i fuld gang.

Tænk hvis vi kunne få en rigtig diskussion om politiske mål og midler! Tænk hvis vi havde en regering, som turde lægge ud med, hvordan man løfter de opgaver, som vi står over for! Hvad nu hvis det i virkeligheden er rigtigt, at en strukturændring, en ændring i den måde vores skattesystem er bygget op på i dag, kunne skabe 50.000 flere job? Hvad nu hvis der var nogle ideer i det, som oppositionspartierne kom med? Hvorfor afviser regeringen overhovedet at gå ind i nogen reelle diskussioner af de her ting?

Vi kan jo ikke løfte de udfordringer, vi står over for, hvis vi låser alting fast, som det er i dag. Udfordringer kræver forandringer, det kræver mod, og det kræver, at man har et udsyn og kan se ud over sin egen næsetip. Det synes jeg mangler hos regeringen, og det er kolossalt ærgerligt.

Der er sket så mange ting i det danske samfund i de 3 år, der er gået, som jeg ville have forsvoret kunne være sket, hvis nogen havde spurgt mig. Jeg har nævnt nogle af dem her.